

Hz;Ali ve Genel konular

<"xml encoding="UTF-8?">

Hz;Ali ve Genel konular

Sehim, Malik'e küfürler ederek kılıcıyla hamle etti ama malik maharetli bir şekilde onun hamlesini savdı, sonrada sehimin göğsüne bir kılıç darbesi indirerek onu sinisini yardı ve yere serdi. O anda Şamlılardan iki kişi malike saldırdılar ancak malik onlara da hamle fırsatı vermeden her ikisini de yere serdi ve geri döndü. Bunların katlinden sonra Muaviye, Abdullah ibni Ömeri bir gurupla birlikte Irak askerleri üzerine gönderdi.

Abdullah recez okuyarak gelip kendisiyle savaşacak adam istiyordu Hz. Ali (a.s) da Muhammed bin Ebu Bekir'e izin verdi ki onunla mübareze etsin. Muhammed bir gurupla birlikte, Abdullah'ın gurubuna saldırdı. İki gurup arasındaki çatışmanın gün batımına kadar savaşması sonucu Muaviye Şer Habisi Abdullah'a ve hz. Ali (a.s) da Maliki Muhammed'e yardıma gönderdiler. Savaşta otuz altı hicri yılı zilhicce ayının sonuna kadar böyle (komutanların çatışmasıyla) geçti. Bu savaşta da Hz. Ali (a.s) çaba sarf ediyordu ki daha çok kan dökülmesin.

Ama Muaviye hiçbir zaman onunla yanyana gelmek Sulh kabul etmek taraftarı değildi. Sonuçta Hicri otuz yedi yılı yetişt ve her iki taraf Muharrem ayında Savaşı durdurma kararı aldılar. O hazret buna daha meyilli idi. Zira ümidi vardı ki şayet bu müddet içerisinde bir karış imkanı olsun?!

Muaviye yi yola getirmek için çok çaba harcadı ki bu hücum sona ersin diye. Ancak Muaviye hiçbir zaman böyle bir şeye hazır olmadı Muharremin bitmesiyle Savaş ateşi yeniden alevlendi ve diğer yılın On yedi Sefer ayına kadar devam etti. Böylece tarih kitaplarının kaydettiğine göre bu savaş otuz altı hicri yılının Şevval ayında veya otuz yedi hicri yılı Sefer ayının 12 sinden 18'ine kadar zapt edilmiştir. Bu savaş Arap camiasının dahili savaşlarının enkazlılarından ve bu bir Hak ve Batıl veya nur ve zulmet savaşıydı.

Savaşın ilk günlerinde daha az kan dökülmesi ümidiyle Hz. Ali (a.s) teke tek savaşmayı tercih ediyordu ama Ammar-ı Yasir, Veysel Karani gibi bazı seçkin ashab ve komutanların şehit

olmasından sonra savaşı şiddetlendirdi.

Muaviye Ecir namıyla meşhur bir pehlivana meydana çıkıp, O Hazretin komutanlarıyla mübareze etmesini emretti, tesadüf en karşısına çıkan Hz. Ali (a.s)'ın kölesi idi.

Köle şehit olunca imam gamlandı kendisi bu adamın karşısına çıktı. Ecir karşısındakinin kim olduğunu bilmiyordu gururla bir kılıç hamlesi yaptı. Hazret onun bu hamlesini reddettikten sonra onu elleriyle tutup kaldırdı ve yere öyle bir vurdu ki yere gelen kemikleri kırıldı ve o yerde can verdi. O anda hazret tek başına orduya saldırdı büyük bir miktarı kılıçtan geçirdikten sonra gezi döndü...

Sefer ayının dördünü günü idi, Ebu Eyyüb Ensari emrindeki Süvarilerle birlikte Şamlılara hamle ile görevlendirildi ve kendisi de Muaviye'nin karargahına doğru saldırdı, önüne çıkanlar yere seriliyordu öyle ki muaviye onu karargahının yakınlarında görünce kendisi de firar etti ve Şamlıların arasında gizlendi. Ebu Eyyüb büyük hamlelerden sonra Süvarilerinin yanına döndü. Muaviye kırgın ve bitkin bir halde çok mustarip oldu.

Şamlıları azarladı ki niçin onun hamlelerini kırmadınız ve o bu kadar kalabalığı rağmen nasıl benim karargahıma kadar ilerleyebildi. Her biriniz ona bir taş atsaydınız, o taşların altında kalırdı. Marga ibni Mansur dedi ki: "Bezen Süvari birisi bir gruba dahil olup ilerleyebilir Şimdi ben de ıraklılara hamle edip Ali (a.s)'nın karargahına kadar ilerleyeceğim. Muaviye dedi "Bakalım ne yapacaksın?!" Marga Atına atlayıp süratle Irak ordusuna doğru hamle etti ve hedefi hızla orduya dalıp kendisini karargaha kadar yetiştirmektir. Ancak ne var ki Ebu Eyyüb henüz ordumun ön saflarındaydı. Marga saflara yetişir yetişmez henüz hamle fırsatı bulamadan Ebu Eyyübün eliyle başı bedenden ayrıldı.

Muaviye'nin bundan sonra haşım ve gazabı arttı. Şam ordusunun toplu hamlesini emretti. Ali (a.s) da karşılık vermelerini emretti. Bu ilk umumi hamle ve karşılaşma ola Hz. Ali (a.s)'ın komutanları olağanüstü başarılar gösterdiler. Bu kan dökme ve boşu boşuna telef olunmalar Muaviye'nin havai nefsinden kaymaklanıyordu ki nasihatten ve öğütten çekiniyor ve kabule yanaşmıyordu.

Şamlılardan nice yalanlarla aldatmış ve onların canlarını şeytani hedefleri uğrunda kendi malı Sayıyordu Bundan dolayı Hz. Ali (a.s) Muaviye'nin kendisiyle yüz yüze karşılaşmak kararı aldı. Kendisini Şam ordusunun karşısına attı ve Hindin oğlu nerede?!.. diye bağırdı. Cevap

duymayınca tekrar Muaviye yi mübarezeyle davet etti ve buyurdu ki "Ey Muaviye sen ki hilafet iddiasındasın meydana gel kılıçlarımız aramızda hakem olsun ve boşuna halkın kanı dökülmesin. Hangimiz gelip gelirse hilafet de onun olsun. Muaviye korkudan cevap vermedi.

Şam ordusunda söylentiler başladı ve sabah ibni Ebrehe bağırarak dedi "Ey halk Allah'a andolsun ki bu dunumda hiç kimse hayatta kalmayacak. Niçin kendinizi ölüme atıyorsunuz çekilin kenara ta Ali bin Ebi talib ile Muaviye kendilerini denesinler." Hz. Ali (a.s) onun bu sözünü duyunca buyurdular. "kesinlikle Şam ordusundan beni sevindirecek böylesi güzel bir şey duymamıştım." Muaviye son safların arkasına gizlenmiş bir halde yakınındakilere Ebrehe (Sabah) kafayı yerüşdiyordu ordunun ileri gelenleri ise Ebrehe ki bizden daha bilgindir ama muaviye görünüşe göre

Ali (a.s) ile karşılaşmaktan çekiniyor galiba diye söyleniyorlardı. Ali (a.s) kaç defa Muaviye yi savaşa çağırırdı ama o cevap vermedi. Sonunda Urve bin Davut bağırarak dedi "Ey Ebutalibin oğlu Muaviye şimdilik savaşmaktan hoşlanmıyor bekle onun yerine ben geliyorum" naralar atarak o hazretin yanına yetişir yetişmez öyle bir kılıç darbesiyle karşılaştı ki kendisi at üzerinde iki parça olduğu gibi atın sırtı da yaralandı.

Irvanın amcası oğlu onun kanını almak için saldırdı. O da ona mülhak oldu. O hazret kendi yerine döndü. Ancak Amr bin Asın o hazretle savaşı da görülmeye değer ayrı bir maceraydı. Amr o hazretten korkuyu bir yona diğer savaşlara bile cesareti yoktu. Aynı zamanda kendini de ördek yürekli olarak görmelerini istemediği için bazı hilelere baş vuruyordu. Tesadüfen Ali (a.s) tanınmayacak şekilde şahsi bir giyinişle gelip yavaş yavaş meydana girdi ve Şam ordusuna yaklaştı meydan da bir dair çizdi.

Hazretin o günkü hareketi daha çok korkak bir savaşçının halini anlatıyordu. Amr ki hep böylesi bir kişi arıyordu fırsatı ganimet bildi ve kendini göstermek için meydana doğru at sürdü ta ki bir kişiyi öldürerek kendi cesaretini göstermiş olsun. Şu recezi okuyarak yaklaşıyordu.

"Ey Küfe komutanları ki sizler fitne ehlisiniz ve Osman'ın katilleri halbuki o Emin bir kimse idi.

Bu hüznün ve gam size yeter ki sizleri vuracağım halbuki Ali'yi aranızda göremiyorum." Hz. Ali (a.s) Amr'ı tamamen eli gelmiş olarak görgüp bir arslan gibi onun üzerine saldırdı ve şu cevabı verdi: "Benim Kureyş'in emin imamı ki, Yemenin büyükleri Necd ve Aden sakinleri benim imametimden hoşnutturlar. Belki ben Hasan ve Hüseyinin babasıyım."

Haz. Ali (a.s) kendini tamtmakla bir likte büyük bir luzla hamle ederek onu atından alaşağı etti ve başının üzerinde kılıcını hareket ettiridi. Amr o hazreti tanıyınca kendini büyük bir çıkmayda gördü. Bütüm ümitleri suya düştü ölümü gözlerinin önünde gördü. Hiç bir ümid? Olmadığı halde kendi hiylesine ve o hazretin necipliğine sığındı yüzüstü domalıp poposunu açtı, o hazretin kılıcına karşı avret yerini siper obrak kullandı.

Haz. Ali (a.s) ki büyüklük haya ve keremde benzeri yoktu. utancından ondan yüz çevirdi ve buyurdu ki "Allah Sana lanet etsin ki avret yerine sığınarak yaşamayı tercih ettin. Amr birmüddet böyle kaldıktan sonra taki o hazretin iyice uzaklaştığını görüp, titrek ve korku halinde kaçmaya başladı. Ağzından burnundan kanlar akarak kendini Muaviyenin çadırına getiştiriliktten sonra rahat bir nefes aldı. Muaviye uyun müddet gütdükten sonra dedi

"Ey Amr ne güzel bir hile düşündün ki senden kaşkasının aklından bile geçmezdi. Git popona teşekkür etki hayatını ona korçlusun ve Aferin o kişinin Ahlak, Kerem ve iffetine ki seni Affetti.

Ama Allah andolsun ki Aliden başkası seni bırakmazdı." Busözlerle birlikte Amr ile alayedip gülüyordu. Amr do Muaviyenin korkaklığını hatırlattı ve dedi "Ali (a.s) seni mubarezeye davet etmedimi? Niçin cevap vermedin ve utanç içinde kalmayı tercih ettin. Muaviye dedi "Ey Amr ben kabul ediyorum ki Ali gibi Şuca biri ile savaşılmaz. Ama Senin bu günkü yoptığın da çok gülüştü! Amr, muaviyenin bu alaylarına sinirlenip ona küzürler ederek onun yanından ayrıldı.

Savaşın evvellerinde Haz. Ali (a.s)ın ordusu her hamleden kaşarılı dönmelerine rağmen o her gırsatta karşı tarafa nasihatler ederek onları daha azkan dökülmesine davet ediyordu. Bu nasihatlerden ümidi kesilince de mecburen savaşa devam ediyordu. Kendi ordusuna ateşli hutbeler okuyor onları tahrik ediyor. Onlara hutbe ve vaazlarıyla iman güçlerini ve savaş kudretlerini bir kaç misline çıkarıyordu.

Zira o hazretin Melekuti konuşmaları karşıdakinin halini değiştiriyordu. Ali (a.s) kendi ordusuna şöyle diyordu: "Savaştan kaçman ölüm korkusunun ecele faydası yoktur. Bir kimsenin eceli takdir olunmadıkca ölüm onu bulmaz bu konuda Kur'ana istina ederek şuyeti tilavet buyurdular: "Deki, Eğer ölümden ve savaştan firar ederseniz bu kaçışın size bir yararı olmayacaktır. Olsa dahi çok azıdışında faydalandırılmaysınız" (Ahzab 16) ve onları sabır ve dayanıklılığa davet ediyordu. Allah yolumda şehadetin ücretini anlatıyordu.

"Allah kendi yolunda mukatele edenleri sever" (Saff. 4) Onlara hak ve katılı anlatıp, onları tak

viye ediyordu. Onun ashabi da ona bağılılıklarını izharedip itaatlerini amelleriyle nişan veriyorlardı.

Muaviyede bu arada birtakım vaadlerle orduyu cesaretlendirmeye çalışıyor diğer yandanda Hz.

Ali (a.s)ın ordusunda fitne çıkarmak yollarını düşünüyordu. Hz. Ali (a.s)ın ordusundan Muaviyenin hilelerine ilk aldanan Halit bin muammer idi. Arabın sayılı şucaat ve cesaret sahibi kişilerinden biri idiki o hazretin emriyle dokuz bin kişlik bir gurupla Şam ordusuna öyle bir saldırdıki Muaviyenin karargahına kadar sanki büyük bir

cadde açmıştı hatta Muaviyenin muhafızlarından bir grubu bile katletmişti. Muaviye ordularının yenilgisini görünce hileye başvurdu sırrına vakıf olan yakınlarından birini Halid'in yanına gönderdi ve dedi bu kadar ölüp öldürmenin neyararı var, eğer bana yardım eder hilafetimi temin edersen Horasan Valiliğini sanabırakacağım. halidin kılıç tutan eli yanına düştü makam hırsı onu gevşetti. İşte bu o hazretin askerleri arasına atılan ilk nifak tohumu idi. Ondan sonra da Eş'es ibni Kays aynı vaadlere kandi. İşte bunlardı ki dahasonra Orduyu

o hazrete ayaklandıldılar. Sıffin harbi her geçen gün şiddetleniyor du, belliydi ki kılıçtan başkabirşey iki ordu arasında hükümverecek değildi. Dolayısıyla Zafer ikitaraftan birine ait olana kadar savaşa devam kararı aldılar. Böylece hergüz gündeğumundan zevale kadar çarpışıyorlar inice canlar yerlere seriliyordu. Muaviyenin komutanlarından Maharik (ki Ali (a.s)ın eliyle katledildi) bunlardandı, günlerden birinde meydana gelip mubariz istemişti, dört kişi o hazretin komutanlarından onun karşısına çıkmış her biri diğerinden sonra şehadete ulaşmıştı.

O mel'un onların başını kesip avret yerlerini açığa çıkardı. Hazret bu çirkin hareketten dolayı çok rahatsız oldu ve tanınmayacak bir kıyafetle onun karşısına gidip yaklaştıktan sonra kılıcuyla Muhariki iki parçactti Maharikin yardımına gelen yedi kişiyide helakete gönderdikten sonra döndü. Şam ordusunun sayılı

mukarizlerinden biride Busr ibni Ertat idi. Muaviyeyi Hz. Ali (a.s)ın daveti karşısında zebun görünce Meşhur olmak için yerinden kalktı zira ya ölecek yada ismini yüceltecekti. Bu niyetle şam ordusundan çıktı ve Irak ordusuna doğru hareketetti, Ancak iyice yaklaşıp gözü Hz. Ali (a.s) adüştüğü anba korku ve vahşet vücudunu kapladı, kalbi atmaya başladı. Ali (a.s) onun yanına giderek mızrak ile itip onu atından düşürdü.

O kendini alüme karşı karşıya görünce Amribini As'ın yaptığını yaptı. O hazret yüzünü çevirdi ve Allah Amr'a lanet etsin ki bu çirkin bidati sizin aramızda meydana getirdi. Iraklılar bundan donra şamlılarla alayedyozlardı, siz mertlikten dem vurmuyorsunuz ama işbaşa düşünce avret yerinizi kendinize siper, kalkan yapıyorsunuz diye o hazretinde Amribini Asın Ahlaki rezailini anlatmak için söylediği şu söz meşhurdur: "Savaşta hayız olduğunda kılıçlar kınında iken Mertlikten demvurur, neçek emruneyh ediyor, Kılıçlar çekilince de onun en büyük hilesi avret yerini halka göstermektir.

Sıffinde Hz. Ali (a.s)ın ordusundan şehadete nail olanlardan biride Ammarı Yasir idi Peygamber-i Ekrem (s.a.a)in şerefli ve büyük ashabından idi. Doksan yaşında olmasına rağmen meydana çıkıp, Peygamber ve Aline selatü selam ve Muaviyeyede lanetler oluyup şöyle dedi.

"Geçmişte sizi Kur'anın nüzulu için vuruyorduk.
Bu gün onun te'vili için sizinle savaşmadayız"

Uzun müddet savaştıktan sonra, Ebul iyad tarafından şehadete erdi. Ali (a.s) onun şehadetinden çok gamlandı ve buyurdu Ammarın ölümüne üzülmenin islamdan nasibi yoktur.

Ammarın Katlinden sonra şam ordusunda sarsıntılar başladı Zira duymuşlardı ki. Peygamberi Ekrem (s.a.a) Ammara buyurduki: "Sen sapık ve Zalim bir gurup katledecekler" Şamlılar dediler bundan bizim zalim ve sapık olduğumuz ortaya çıkıyor: Muaviye dedi "Onu ihraç edenden başkası öldürmedi!" Yani onun gerçekkatili o'nu evinden çıkarıp savaş meydanına sürükleyendir.

Bundan kastı Hz. Ali (a.s) idi. Amr bin As yavaşca dedi "öyleyse Hamza'nın katilide müşrikler değil, Peygamberin ta kendisidir. Zira o'nu uhud meydanına çekip getiren Peygamber olmuştur."
Muaviye dedi "Şakanıyeri